

Не изказалъ още речъ, властникътъ замахва сабя френгия: отхвъркнала глава немирна. . .

Потънало въ скръбъ селото.

— — — — —

Цѣла нощъ конакътъ кѣнтѣлъ отъ зурли и тжпани. Отдѣхвалъ срѣдъ веселие властникътъ: — че и последниятъ немирникъ съ главата си за волностъ заплатилъ.

— Щомъ хвъркна и на Първака главата — селото е сигурно, — помислилъ властникътъ.

А имало защо да се боятъ отъ Велка. Слава-та на баща му още се носѣла изъ село. Помнѣло се: какъ той се разправялъ съ турци. Отъ името му — черкезитѣ треперали. А делибашиитѣ, когато имъ се случвало презъ Старо село да минатъ, избика-ляли го отъ далечъ, на Велкова баща лицето да не видятъ.

Какво ставало презъ нощта въ селото, вла-стникътъ не искалъ да знае. За него Велко Пър-вака билъ най-голѣмъ страхъ. И спокойно, при зори се за сънь прибира.

А кога слънце да изгрѣй — въ конака на-става тревога. Събуждатъ махмуренъ властника, страшна вестъ да му предадатъ: трупътъ на Велка билъ заровенъ презъ нощта на самия връхъ на чуката; и надъ прѣсния гробъ билъ вдигнатъ Ка-менъ кръстъ.

— — — — —

Самъ властникътъ повежда Велковитѣ друга-ри, натоварени съ тежки камъни и при кръста ги изкарва.

Нарежда ги предъ кръста и дава върла по-веля: